

aabenhjærtige mod hinanden," sagde Emanuel indtrængende og lagde Haanden paa hans Knæ.

„Ja, saa vil jeg da rent ud sige, at jeg længe har gaaet og været saadan . . . slet ikke glad, vil jeg sige, . . . ved at se paa Udviklingens Gang herhjemme i den senere Tid, saadan i de aandelige Sager. Jeg kan nu dog heller ikke tro andet, end at ethvert sandt Kristenmenneske maa føle sig ret inderligt bedrøvet ved al den Babels-Forvirring, hvortil vi nu er bleven Vidne i vor Kirke. Se, ovre til vort har vi nu faaet saa mange af dissehersens Selvretfærdige. Andre Steder sidder de jo endnu og synger efter den gamle Salmebog . . . og saa er der jo ogsaa de nymodens Folk, de her Rationalister, som de kalder dem, der vil have vor Barnetro forandret og gaar og snuser omkring Fritænkeriet ligesom Katten om den varme Grød. Og alle ligger de og kives om vor Saligheds Sag. Se, det er just al den Splidagtighed, der længe har gjort mig saa trang om Hjærtet, saa jeg mangen Gang ligefrem tykkes, at jeg kan ikke forstaa, hvordan det skal blive mod Enden.“

Emanuel nikkede.

„Men saa var det nu forgangen Nat, at jeg havde en saadan løjerlig Drøm, som jeg siden ikke har kunnet faa ud af mine Tanker. Se, jeg